

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχθὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Τὸ ΠΡΩΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1912

Μετὰ τὰς 452 σελίδας του. — Μετὰ τὰς 650 εἰκόνας του. — Μετὰ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μετὰ τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Μετὰ τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Μετὰ τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ μετὰ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμῆται: **ΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8. — **ΧΡΥΣΟΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρο. ἐπιταγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς

Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Φεβρουαρίου)

19. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμος με ἀπόστροφον εἶνε τὸ ἓνα βάρος τὸ ἄλλο ποὺ βαραινέ τὸν καθένα. Αὐτὰ τὰ δύο μαζί ὅταν ἐνόησες, Ἑλληνικὸ ποτάμι φανεροῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίος Ἀνέστη

20. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης, Ἄν με ἔγης, θά κουσαίνης. Ἄν με ἀναγραμματίσης, Πλοῖτον φορητὸν φανεροῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Ἑλλάδος

21. Αἶνιγμα

Κάποιον σπουδαῖο πρόσωπον

ἔφραξεν στὰς Ἀθήνας

Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἔτρεξε

μὲ δάφνας καὶ μυρσίναις.

Οἱ ποιηταὶ τὸν ὕμνησαν

κι' οἱ ῥήτορες ἐπίσης,

Μὰ ὅταν τὸ σκότος ἀρχίσει

ν' ἀπλώνεται στὴ γῆ,

Μονάχος ἔξω ἔμεινε

στῆς νύχτας τῆ σιγῆς.

— Γιατί ἔτσι τὸν ἔβλεπον;

μπορεῖς νὰ μ' ἐξηγήσης;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

22. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Κόκκινος μακροπόδατος

καὶ σιδερομουστακάτος.

Κι' ἂν σὲ βάλῃ στὰ φτερά του,

χίλιοι μύριοι δὲν σὲ βγάλουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου.

23. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σοφόν.

* * * * * = Ἄνθος εὐώδες.

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

* * * * * = Ἑλληνικὴ ἐπαρχία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Μακεδονίας.

24. Ἐπιγραφή

Ο Υ Π Ρ Υ Κ Σ

Ο Β Ο Φ Σ Α Ι

Φ Ο Σ Η Χ Ρ Α

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακίδου

25—28. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νάποτε- λουθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις.

Ἄρα, Ἀμῶς, Ὄρος, Ἡρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημείας τοῦ Ἀβέρωφ

29. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων ὀκτὼ λέξεων ἀποτελοῦν καρπὸν, τὰ δὲ τρίτα Αὐτοκράτορα.

1). Φάρμακον κοινώτατον. 2). Ἀργαία θεά. 3). Ὀπλον τοῦ Ἡρακλέους. 4). Γεωργικὸν ἔργαλειον. 5). Μουσικὸν ὄργανον. 6). Δένδρον. 7). Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 8). Ἀποκοιμιστικὸν ἔσμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

30. Φωνηεντόλιπον

Τν - φρνν - τ - πδ - πρν - πνον - μγρν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.

31. Γοῖφος

λο λο λο λο φε φε φε φε

λο λο λδ λο Γιδ φε φε φε φε Μάτα

λο λο λο λο φε φε φε φε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ Σουλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τῆ φιλότιμη Κερκυραϊκῆ Ἀῶρα, εὐχομαι ἀπείρους εὐχάς. — Διαγνώσος τῆς Νεολαίας. (ΙΓ', 16)

Ἰδρύθη ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ὀνόματι «Νίκη» πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς φιλίης «Διαπλάσεως». Οἱ βουλόμενοι τῶν συνδρομητῶν νὰ ἐγγραφῶσι μελῆ ἀπυθυνηθῶτων εἰς αὐτὸν τὸν Σύλλογον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀναγέννησις τοῦ 21. Αἱ δὲ συνδρομηταὶ ὡσαύτως εἰς τὴν θερινῇ Βροχῇ». (ΙΓ', 17)

Τοῦ Ρήγα τῶναιρο, ποὺ τὸ καθένα Ἑλληνοπόλυ τὸ βλέπει τώρα ἔμπρός του, ποῖς ἀπὸ σὰς θὰ πῆ νὰ τὸ μαυρίσῃ; **ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ** (ΙΓ', 18)

Ἀσπρίσατε ὅλοι τοῦ Κανάρη τὸν Δαυλὸν, ποῖ οἱ φωτιές του θάμωσαν ὀλόκληρον τὸν κόσμον. **ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ** (ΙΓ', 19)

Ἐνθέρμως ὑποστηρίξωμεν Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Ἐγγενὲς Ἰδανικόν, Δαυλὸν τοῦ Κανάρη καὶ λοιποὺς ὑποψηφίους τροπατοῦχοι «Κυανοῦ Κόμματος». **Πανελλήνιος Ἐνωσις**, μετὰ 50 φίλων τῆς.

Ἑλληνόπαιδες καὶ Ἑλληνοπούδες γενικὸν ἄσπρισμα στὴν **ΓΑΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ** καὶ **ΔΟΣΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΗΝ**.

Ἐμπρὸς παιδιὰ! Ἐμπρὸς! Γενικὸν ἄσπρισμα στὸ ἐξόχως ὠραῖον ψευδώνυμον: **ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ** (ΙΓ', 22)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1912 **Ὅλοι Ἄσπροι!**

“ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ,”

Κηρυσσόμεθα ἐνθεομὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ Συλλόγου «**Αγών**».—Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον «**Νίκης**». (ΙΓ', 24)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (ΙΓ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 25)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἑλένη Πετραλιά, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, Νίτσα Σπίνη, Ν. Α. Μελισσιός, Πίπης Α. Κουροκίλης, Χ. Ν. Χριστιδοπούλου, Δανάη Μπάξερ, Θεοφάνης Ἀβέρωφ, Σενητεμμένη Ἑλληνοπούλα, Χαρ. Ἀλ. Χατζηϊωάννου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Τάκης Γ. Γιαννούσης Ἰσμήνη Ι. Βραχνῶ, Ἀναστ. Δ. Καλαμίκη, Ἑλένη Δ. Καλαμίκη, Ἰωάν. Ν. Καρδαράς, Βίσηνη Α. Πανταλίδου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Εὐστ. Θ. Ζηργάνος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαζιδοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Γ. Καρδῆ, Μάργος Ναξῶν, Σαμουήλ Δέντε.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Χ. Παντοστόπουλος, Ἰ. Ἀγοραστός.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἰ. Β. Κουτσούρης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριτὸ Ναυτοπούλου.
ΗΥΡΓΟΥ: Δημήτρα Βδθ. Σερλιάκου, Γεωργία Δ. Φαγκοδημητροπούλου, Μαρία Π. Καρότη, Βασιλίτσα Σουρή.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Θεοδ. Ι. Ἀνδραδάκης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλογοπούλου, Γοργοῦλα Ἀθ. Χριστοπούλου, Λιλίκα Δ. Λαοδίκου, Πιπίτσα Δ. Λαοδίκου, Σαφὴ Δ. Λαοδίκου, Καίτη Στεφανοπούλου, Παναγιωτοῦλα Μποτσῆλη, Καλλιόπη Ι. Οικονόμου, Αἰκατερίνη Κονδῆ, Ἀρτεμισία Καρκαζῆ, Βασιλίτσα Παναγιωτοπούλου.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Β. Τυπάλδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΒΥΛΚΕΛΕΥ (Αἰγύπτου): Κ. Μαγαγκός.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἑλένη Διακίμη, Βασίλισσα τῆς Ἀἴμου, Ἑλένη Ι. Κολογήρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφεδρῶν ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν κληροῖτιδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς δύο: **ΕΥΣΤ. Θ. ΖΗΡΓΑΝΟΣ** ἐν Βόλῳ καὶ **ΑΡΤΕΜΗΣΙΑ ΚΑΡΚΑΖΗ** ἐν Τριπόλει, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.
Πλεονάζουν δε. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ	
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:
Ἔτησια δε. 8,—	Ἔτησια φρ. 10,—
Ἑξαμηνίος 4,50	Ἑξαμηνίος 5,50
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1912

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 4



« Η βασίλισσα ἐχειροκρότησε ». (Σελ. 30 στ. γ)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Πρὸς τὸν Μπόμπην ἐστράφησαν ἀμέσως ὅλοι αἱ συμπάθεται, πρὸ πάντων ἅλα εἶδαν τὸν μέγκλαρον Λωρᾶν ν' ἀπορινεῖται εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ παιδίου με μίαν ὕψωσιν τῶν ὤμων, ἡ ὁποία ἀτελῶς ἐκρυπτε τὸν φόβον ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ὁ μικροσκοπικὸς ἐκείνος ἀντίπαλος.
— Λοιπὸν, Λωρᾶν, τοῦ ἐφώνηζαν, τί περιμένεις;
Ὁ λακὸς ἔστρεψε τὰ νῶτα, λέγων περιφρονητικῶς:
— Δὲν καταδέχομαι νὰ τὸν κτυπήσω, εἶνε πολὺ μικρὸς!
Ἄλλ' ὁ Μπόμπης δὲν ἐνόουσε νὰ τὸν ἀφίση ἔτσι. Μετὰ ταχὺ κίνημα ἔκοψε τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ὄβριστοῦ του καὶ σταθεῖς πάλιν ἀπάναντί του, τοῦ ἐκατάφερε δύο γραθίεις εἰς τὸ πρόσωπον, με ὄλην του τὴν δύναμιν καὶ τὴν τέχνην.
Ὁ Λωρᾶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν ἐπιθεσιν, οὔτε κἂν ἐδόκιμασε νάντεπιτεθῆ. Ἄλλα φοβερὰ δειλὸς καθῶς ἦτο, ἀπέμεινε σασιτισμένος ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε ἀφθονοῦ ἀπὸ τὴν μύτην του, πρηθεῖσαν αἰφνιδίως.
Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ νίκη τοῦ μι-

κροῦ τζόκευ κατὰ τοῦ μεγάλου λακὸ ἐπροκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν ὅλων τῶν παρευρισκομένων, εἰ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ἐπείρχαν με τὴν λύσιν ἀνὰ τὸ παιδίον.
Ἡ ἐπιτυχία, βλέπετε, μεταβάλλει ταχέως τὰς διαθέσεις τοῦ πλήθους. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Λωρᾶν, ὁ φοβηταίος Λωρᾶν, ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον κ' ἐσκύπτει ἀρκετὰ τὴν μύτην του, ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῆ κ' ἐβάδισεν ἐναντίον τοῦ Μπόμπη, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε πάλιν στᾶσιν ἀμύνης, ὁ ὁποῖος ἐπενήθησαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἦτο πολὺ ἀργά.
Ἡ μάχη, ἔλεγαν, ἐτελείωσε καὶ ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἦτο ὁ νικητής.
Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θεράπων μετὰ τὴν οἰκοστολήν τῆς βασίλισσης, παρουσίασθη εἰς τὰ προύλαια καὶ μετὰ φωνὴν στενορραίας ἐφώνησε:
— Ὁ τζόκευ τοῦ κυρίου Σουκὸς Λωζῆν!
Ὁ Μπόμπης ἐπροχώρησε καὶ ὁ ὑπηρετὴς τῶ εἶπεν:
— Ἐλα μαζί μου. Ὁ κύριός σου σὲ ζητεῖ.
— Ἐρχομαι! εἶπεν ὁ μικρὸς τζόκευ, χαίρειτῶν εὐγενῶς τὴν ὀμλήγειν. Καὶ ἀκολούθησε τὸν ὑπηρετήν, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν πύλην τῶν

Δεξαμενῶν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λωρᾶν, πράσινος ἀπὸ τὴν λύσσαν του, με μισκλειστον τὸ ἓνα μᾶτι, με πρησιμένην καὶ κόκκινην τὴν μύτην, ἐμουσκούριζε:
— Παληογγλέζε! . . Ὅθι μοῦ τὸ πληρώτης αὐτό! . . Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! . . Ὅθι σὲ ξαναβρῶ καὶ θὰ ἐκδικηθῶ!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΤΑ ΓΑ' ΑΔΟΥΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΝΟΝ
Αἱ διασπιδάσεις τοῦ Μικροῦ Τριανόν.

Λαμπρὰ ὀμλήγειν ἦτο συνηθεῖσμένη εἰς τὸ Μικρὸν Τριανόν, ὅπου ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα εἶχεν ἔλθῃ νάπολαύσῃ τὰς πρώτας ὠραίας ἡμέρας τοῦ ἔτους.
Περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὴν συνήθη τῆς Αὐλῆς, τὴν ἀπέταλουμένην ἀπὸ τοὺς κομφοτέρους νέους τῆς ἐποχῆς, ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένη, ἐφάνητο εὐτυχῆς ποῦ ἠμπόρεσεν ἐπιτέλους νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς πληθικὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου ἀνακτοροῦ καὶ νὰ ζῆσῃ ὀλίγον εἰς τὸ ἀγαπημένον τῆς Τριανόν.
Ἀκολουθομένη ἀπὸ τὰς κυρίας ἐπί



« Ἐνῶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ αἱ ἀκόλουθοι τῆς... » (Σελ. 30, στ. α')

των τιμών: την πριγκίπισσαν Λαμπάλ, τας κυρίας Πολινιάκ, Ντιλλόν και Γκεμενέ; περιήρχοντο μ' ελαφρόν βήμα τον θελκτικόν εκείνον συνοικισμόν, μεταβαίνουσαι από την οικίαν του βαίλου εις τον μικρόν υδρομύλον, του οποίου ο τροχός εφαινετο ανυπόμονον να γυρίση, μετά την μακράν του άκνησιαν, εις τον ρύακα τον έως χθές άκόμη παγωμένον.

Τα πτηνά άνάθηγτο κελαδοῦντα επί των γυμνών κλάδων, οι όποιοι ήσαν έτοιμοι να πετάξουν φύλλα. Υπό την μόλις διαλυθείσαν χιόνα, τά άνθη του Άπριλίου, ζαμπάνια και μενεξέδες, ήρχιζαν να προβάλλουν τας κεφαλάς των, μαυρισμένας άκόμη από την νυκτερινήν παγωνιάν. Τά πάντα άνήγγελλον την τελικήν νίκην της άνοιξεως εις την πάλην της έναντιον του χειμῶνος.

Γενική φαιδρότης άνεδίδετο από την ανακαινίσει τής φύσεως και ή ευθυμία έβασιλευεν εις την μικράν Αύλην τής Μαρίας - Αντουανέττας, από την όποιαν ή έθιμοτυπία ήτο άυστηρώς έξωρισμένη.

Ενώ ή βασίλισσα και αι άκόλουθοί της διεσκέδαζαν άναζητούσαι μενεξέδες εις την χλόην και χαιρεϊζούσαι κάθε νέαν των ανακαλύψει δι' έκρηξέως γέλωτος, ή όποία άντηχούσε γλυκά εις την σιωπηλήν έξοχην, οι κύριοι, συνθηροισμένοι προς τό μέρος του γαλακτοκομείου, εφαινοντο άπερροφημένοι από την συζήτησιν κάποιας σπουδαίας ύπιθέσεως.

Ήσαν εκεί οι εύνοούμενοι Αύλικοί τής άμερίμνου ήγεμονίδος, δηλαδή όλη ή χρυσή νεολαία τής έποχής: ο δούξ τής Σάρτρης, ο δούξ του Λωζέν, ο μαρκήσιος Κονφλάν, ο πρίγκιψ Νασσώ, ο Νοάτι, ο Άβρέ, ο Δυρφόρ, ο Κοανύ και, φυσικά, εκείνος τον όποιον ή Μάρια Άντουανέττα άπεκάλει εύμενώς «Βενιαμίν τής», ο κόμης Άρτουά.

Ο εύπατριδης αυτός ή-ο ώραιος, κομψός και τρελλούτσικος, είχεν όλα τά γούστα, όλα τά προτερήματα και όλα τά ελαττώματα των νέων εύγένων τής έποχής του.

Αυτός ήτο ειδικώς έπιφορισμένος να διοργανώνη τας διασκεδάσεις τής σεπτικής νέμφης του, ή δε σοβαρά συζήτησις, εις την όποιαν ελάμβανον μέρος όλοι εκείνοι οι εύπατριδαι, είχε σκοπόν να αποφασίση με τί νέον τρόπον θα διεσκέδαζαν τό άνοιξιάντικο εκείνο άπόγευμα.

Οι άύλικοι προσεπάθησαν τότε με νέον ζήλον να έπινοήσουν κάτι διασκεδαστικόν και άσύνθηδες.

Ο κ. Νοάτι έπρότεινε άνδρομην με λέμβον εις την λίμνην των Έλβετών, άλλ' ή πρότασις άπερρίφη παμφηρεί, διότι ή βασίλισσα δεν ήθελε να έξέλθη από τον προσιλή της κήπον, όπου ήθελετο έαυτήν ελευθέραν και εύτυχή, μακράν των άδιακριτών βλεμμάτων.

Ο πρίγκιψ Νασσώ, μανιώδης παικτης, έπρότεινε μίαν παρτιδαν «χονδροῦ» λαοικενέ, επί τής τραπέζης του γαλακτοκομείου' άλλά και ή πρότασις αυτή είχε την τύχην τής πρώτης.

— Ούρ! άνέκραξεν ο δούξ Λωζέν



«Εμπρός, Μπόμπη, καβαλλίκεψ!» (Σελ. 31, στ. α')

δεν βαρεθήκατε όλο τον χειμῶνα να παίζετε χαρτιά και να χάνετε τά λεπτά σας; Σήμερον μάς χρειάζεται διατκέδασις του ύπαιθρου.

— Ναι, άλλά τί; ήρώτησαν οι άύλικοί.

— Κύριοι, υπέλαθεν ο Λωζέν, ο όποιος είχε τό σχεδιόν του' τί θα ελέγατε δια μίαν ίπποδρομίαν εις τό λειβάδι;

— Ναι, ναι, άνέκραξαν όλοι. Λαμπρά ιδέα! εύτυχής έμπνευσις! Να κάμωμεν κούρσες!..

«Αλλ' ο Άρτουά, ο όποιος δεν είχε πη τίποτε κατά την συζήτησιν, κατήσπασεν αυτόν τον ένθουσιασμόν.

— Κύριοι, είπε, θα μου επιτρέψετε να μη συμμερισθώ την γενικήν γνώμην και ίθού διατί: έχω σκοπόν να διοργανώσω άργότερα ίπποδρομίας με τό σύστημα που γίνονται εις την Άγγλίαν και που τό έμελέτησα έπιτοπίως. Άλλά δι' αυτό χρειάζονται πολλά πράγματα, τά όποια προς τό παρόν μάς λείπουν. Άς

έχωμεν, φίλοι μου, όλίγην ύπομονήν και άς μη γελοιοποιήσωμεν μίαν ιδέαν, ή όποία είμπορεί να λάβη εις την Γαλλίαν σημαντικήν ανάπτυξιν, με μίαν παιδαριώδη άπόπειραν. Άλλ' άφού έπιμένετε να κάμωμεν κούρσες, έχω σήμερα να σας προτείνω ένα παιγνίδι άσυνείδητον

— Ούρρά! εφώναξαν όλοι, άποδεχόμενοι εκ των προτέρων την πρότασιν του δουκός, με την πεποίθησιν ότι θα ήτο κάτι διασκεδαστικόν και πρωτότυπον.

Και αυτή ή βασίλισσα, ελκυσθεϊσα από τον θέρυδον, έπλησίασε τον όμιλον των συζητούντων άύλικών της και ήρώτησε μειδιώσα:

— Τι συμβαίνει, κύριοι;.. Βλέπω ότι είσθε πολύ εύθυμοι...

— Καταγινόμεθα να σας εύρωμεν καμμίαν νέαν διασκέδασιν, άγαπητή μου άδελφή, άπεκρίθη ο δούξ, ύποκλιόμενος κομψώς προς τής Μαρίας Άντουανέττας.

— Εμπρός, είπεν ή βασίλισσα, άκούω.

— Πρό όλίγου, υπέλαθεν ο Άρτουά, παρετήρησα εις τους σταύλους του συνοικισμού πέντε - έξ γαϊδουράκια, που θα τά έχουν βέβαια δια να κουβαλούν τό άλευρι του μύλου. Άλλ' οι κύριοι άπ' έδω, θέλουν και καλά να κάμουν ίπποδρομίας. Προτείνω λοιπόν να πάρωμεν αυτά τά ζώα και να διοργανώσωμεν εις την δενδροστοιχίαν που τριγυρίζει τό λειβάδι, μίαν λαμπράν... όνοδρομίαν.

Η βασίλισσα, καταγοητευθεϊσα από αυτήν την ιδέαν, έχειροκρότησε.

— Μπράβο! είπε, στρεφομένη προς τας ύπασπιστριάς της' όμολογήσατε, κύριοι μου, ότι ο δούξ, εις τό να έπινοή διασκεδάσεις, δεν έχη τον όμοιον του εις τον κόσμον.

— Τουλάχιστον εις τό Παρίσι! άνέκραξε μία των κυριών.

Η βασίλισσα έπεδοκίμαζε τό σχέδιον. Δεν έμεινε πλέον παρά ή έκτέλεσις.

Ζητούνται τζόκευ

Ο δούξ, άκολουθούμενος υπό των άύλικών, διηθύθη εις τους σταύλους, όπου τά γαϊδουράκια έτρωγαν ήσυχως, άνύποπτα έντελώς τής τιμής, ή όποία τά έπερίμενε.

— Κύριοι, είπεν ο μαρκήσιος Κονφλάν, άφού τά έξήτησεν όλα προσεκτικώς. Το παιγνίδι μας πρέπει να έχη ενδιαφέρον. Παιώνω λοιπόν αυτό τό μαύρο γαϊδουράκι και σειχηματιζώ πεντακόσια τάλληρα ότι θα νικήσι.

— Δέχομαι τά πεντακόσια τάλληρα! άπεκρίθη ο Λωζέν, εκλέγων έν άλλο γαϊδουράκι, στακτερόν με μακρά αυτιά, τό όποιον του εφαινετο κατάλληλον να συναγωνισθῆ μ' έλπίδας έπιτυχίας.

Ούτως εξέλεξαν και οι άλλοι άύλικοί από έν ζών, κατόπιν τά έξβαλαν από τον σταύλον και τά έσυραν με γέλια εις τό

λειβάδι. Άλλ' ότιν εύρέθησαν εκεί, οι τρελλοί νέοι έκυτάχθησαν έν άπορία.

— Υποθέτω, είπεν ένας από αυτούς, ότι δεν θα καβαλλικεύσωμεν ήμεις οι ίδιοι αυτά τά γαϊδουράκια!

— Το βέβαιον είναι, άπεκρίθη ο δούξ Νασσώ, παρατηρών τα μακρά του σκέλη, ότι θα μου ήτο καπως δύσκολον.

— Καλέ, μάς χρειάζονται τζόκευ, όπως εστιν Άγγλία.

Η λέξις «τζόκευ» επάνεφερε διαμιάς εις την μνήμην του Λωζέν τον μικρόν Μπόμπη, του όποιου είχε σχεδόν λησμονήση την ύπαρξιν.

«Τζόκευ; έσυλλογισθη. Μα εγώ έχω ένα... Άν δεν τον χρησιμοποιήσω τώρα... τότε λοιπόν, διάβολε!»

Και άμέσως εκάλεσεν ένα από τους ύπηρέτας, οι όποιοι έπεριμεναν πλησίον των άμαξών, και τον έστειλεν εις τό μέγαρόν του, με την διαταγήν να φέρη τον μικρόν Άγγλον. Φαντασθήτε τώρα με τί άνυπομονήσιαν έπεριμένετο ο Μπόμπη από όλην την όμηγυριν, ή όποία είχε συγκατατεθῆ ναναβάλη την «όνοδρομίαν» μέχρι τής άφιξέως του.

Άλλως τε ο καιρός αυτός εχρειάζετο εις τους κηπουρούς, δια να χαράξουν και να περιφράξουν προχειρώς ένα στίβον με οχιονία και με πασσάλους, και δια να εύρουν εις τά περιχώρα πέντε έξη παιδιά, δέκα ως δώδεκα ετών, κατάλληλα να καβαλλικεύσουν τά γαϊδουράκια των άλλων άύλικών, οι όποιοι, όλιγώτερον συγχροί του Λωζέν, δεν είχαν άκόμη άληθινούς τζόκευ.

Όταν ο Μπόμπη, ταραγμένος όλιγον από τό άπεισοδιόν του με τον Λωράν, εισήχθη εις τό λειβάδι του Τριανόν, έμεινε έκπληκτος προς του θεάματος, τό όποιον παρουσιάσθη εις τους όφθαλμούς του.

Η βασίλισσα, ή πριγκίπισσα Λαμπάλ και αι άλλαι κυριαί, εκάθηγτο εις πάγκους τοποθετημένους ένώπιον του στύλου, ο όποιος έσημείωνε τό τέρμα.

Εις τό κέντρον του μικρού άγρου έστέκοντο οι κύριοι, καταγινόμενοι να σελλώνουν τά γαϊδουράκια των, να τά στολίζουν με διάφορα μπιχλιμπίδια και να δένουν εις τά μανίκια των μικρών των άναβατών ταινίας με τά ιδιαίτερα χρώματα εκάστου.

Μόλις ο δούξ Λωζέν είδε τον Μπόμπη, εξέβαλε κραυγήν χαράς:

— Τελοσπάντων, να ο τζόκευ μου! Η κούρσα μπορει τώρα νάρχιση!

Τούτο λέγων, ένευσεν εις τον μικρόν να τρέξη γρήγορα κοντά του. Και μόλις ο Μπόμπη, ύπακούων εις αυτήν την διαταγήν, έπλησίασε τον όμιλον των άύλικών, ο κύριός του τῷ έδειξε τό στακτερόν γαϊδουράκι που είχεν εκλέξει και τῷ είπε:

— Εμπρός, Μπόμπη! Καβαλλίκεψ,

φίλε μου!.. Έλα, γρήγορα, γιατί δεν περιμέναμε παρα έσέ.

Άλλ' ο μικρός τζόκευ δεν εφαινετο πολύ διατεθειμένος να εκτελέση αυτήν την διαταγήν. Έκύταζε τότε τον κύριόν του και τότε τό γαϊδουράκι του, με ύφος τόσον κομικώς άναποφάσιτον, ώστε ο Λωζέν εθύμωσεν επί τέλους και του εφώναξε:

— Μα τί έπαθες εσύ; Δεν θέλεις ν' άνεβης στο γαϊδάρη;... Και όμως αυτή είναι ή δουλειά σου. Ήσουν τζόκευ του λόρδου Πέρου. Και τί άλλη δουλειά καμνει ο τζόκευ παρα να τρέχη στις κούρσες;

(«Επειτα συνέχεια»)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Αγαπητό μου,



ΜΟΛΟΓΩ, ότι δεν θα έπίστευα χωρίς όρκον, ότι είναι παιδάκι μόλις δεκαετής, θα ειχε τό θάρρος, την δύναμιν, την έπιμονήν, να πα-

ρακολουθήση τον Έλληνικόν Στρατόν από τά σύνορα ως την Θεσσαλονικην, και εκειθεν πάλιν, εις την Ήπειρον, από την Πρέβεζαν ως τά Ιωάννινα. Άκόμη όλιγώτερον θα έπίστευα, ότι τό παιδί αυτό, καθ' όλην την έκστρατείαν, δεν θα έφορούσε παρα τό πουκαμισάκι του και τό πανταλονάκι του, και ότι έυπόλυτον, ξεσκούρψον, μισόγυμνον, θα ύφιστατο όλας τας κακουχίας και όλας τας στερήσεις, χωρίς να παραπονεθῆ, χωρίς νάρρωσθήσι, άκμαϊον πάντοτε, άκατάβλητον, φαδρόν, πρόθυμον, περιποιούμενόν διαρκώς τους άρρώστους και τους τραυματίας! Και όμως τό παιδί αυτό, ο μικρός Γιάννης, από τό Άστρος, τό έξυπνον άγοράκι με τά γαλανά μάτια, δεν εινε πλάσμα τής φαντασίας. Υπήρξεν εις την πραγματικότητα και ύπάρχει ακόμη. Την δε ιστορίαν του, μου διηγήθη άθρωπος πολύ αξιόπιστος, ο διαπρεπής λαρυγγολόγος ιατροχειρουργος και έπιτήριος κ. Μιχ. Παπαδόπουλος, ο επί κεφαλής των χειρουργείων Β7 τής τεταρτης Μεραρχίας, τά όποια άκριβώς ο μικρός ήρωας είχεν ακολουθήση. Την ήμέραν πράγματι καθ' ήν έπεδιβάλλοντο εις τον Πειραιά, ο Γιάννης, τον όποιον, φαίνεται, οι πτωχοί γονεϊς του είχαν άπολύσει δια να εύρη έργασίαν εις τας Άθήνας, ως λούστρας ή ως έψοκομιστής, εκρινε καλόν

να τρωπώση εις τό άτρόπλιον και να κρυφθῆ. Τον άνεκάλυψαν όταν τό άτρόπλιον είχε ξεκινήση, δηλαδή όταν ήτο πλέον άργά δια να τον βγάλουν έξω και όταν τον ήρώτησαν για που, — «για τον πόλεμο!» άπεκρίθη ο μικρός, «θέλω κι' εγώ να πάω, δεν μπορώ να μὴν πάω στον πόλεμο!»

Το έλεγε με τόσην έπιμονήν, με τόσην σταθερότητα, ώστε είδαν ότι δεν είχαν να κάμουν άλλο, παρα να τον κρατήσουν. Και τον εκράτησαν! Το χειρουργείον άπεβίβασθη εις την Άγιαν Μαρϊναν και άπ' εκεί ξεκίνησε να φθάση εις την Λάρισσαν δια έξηρας. Μαζί και ο Γιάννης! Από την Λάρισσαν φεύγουν δια την Έλασσάνα. Μαζί και ο Γιάννης! Του έδιδαν να τρώγη όλίγην κουραμάναν και τον άφιναν να κοιμάται εις την άλην καμμάς σκηνής. Αντι τούτου, με πρεθυμία και χαράν, εκείνος προσέφερεν όλας τας ύπηρεσίας και τας βοηθείας που έβγαϊνον από τά μικρά του χέρια. Και δεν ήθελε να του δώσουν ούτε ρούχα, ούτε τίποτε. Του έφθαναν τά όλίγα εκείνα που έφορούσε και ή τιμή ότι ήκολούθει έν χειρουργείον τής έκστρατείας. Έτσι, πεζοπορών ήμερόνυχτα, έπέρασε και τό Σαραντάτορον, έφθασεν εις τά Σέρβια, εις την Κοζάνην, εις την Φλωριναν, εις τά Γιαννιτσά, είδεν όλας τας μάχας, και προπαντων τους τραυματίας των μαχών, και τέλος εισήλθε νικητής εις την Θεσσαλονικην. Τώρα, καθώς σας είπα, εύρίσκειται προς των Ιωαννίνων. Και παντού, βοηθός άκούραστος και πολύτιμος ο Γιάννης, κουβαλών νερό δια να δροσίξη τό πυρέσσοντα χείλη των τραυματιών, τους όποιους δεν έπρόφθαναν να περιποιούνται οι νοσοκόμοι. Μίαν ήμέραν, τον είδε και ο Διάδοχος.

— Τι γυρεύεις εσύ έδω; τον ήρώτησε.

— Ακολουθώ τό χειρουργείο του κυρίου Παπαδόπουλου! άπεκρίθη με υπεργράμειαν ο Γιάννης.

— Μα καλά, έτσι;.. δεν σου δίνουν κανένα ρούχο, κανένα καπέλλο;...

— Δεν θέλω τίποτα!

— Τουλάχιστον... λίγη τσοκολάτα; είπεν ο Διάδοχος, μειδιών και δείχνων την πλάκα που εκρατούσε.

Και του'προσέφερεν ένα κομμάτι, τό όποιον ο μικρός εδέχθη και έφαγε μ' εύχαρίστησιν...

Ο κ. Παπαδόπουλος μου έλεγεν, ότι θα συστήση τον Γιάννην εις την Κυβέρνησιν, δια ναναλάβη την εκπαίδευσιν του και να τον κατατάξη εις τον στρατόν. Μα δεν του άξίζει; Δέκα χρόνων παιδάκι, είμπορεί να καυχῆται από τώρα, ότι εκκαμει εις τον πόλεμον όσα όλιγοι μεγάλοι...

Σας άπολάμει

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΦΑΡΣΑΚΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΦΑΡΣΑΣ ΤΟΥ

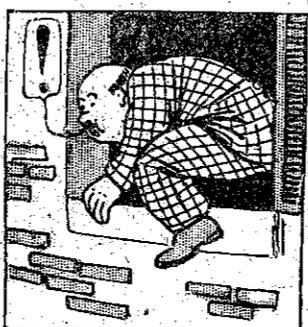


Αντί να πηγαίνει εις το σχολειόν και να διαβάξη όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας του, ο Γεωργάκης Φαρσάκος προτιμά να γυρίξη στους δρόμους και να κάμνη διάφορες φάρσες, που είνε το φάρτε του. "Έτσι, μιά ημέρα, χιώθη-

κε στην αυλή ενός μεγάλου σπητιού και άρχισε να φωνάζη μ' όλη του τη δύναμη: — Φωτιά! φωτιά! καυδόσατε! Οί πολυάρθμοι ένοικοι, νομίζαντες φυσικά ότι πυρκατιά εξερράγη εις το σπίτι, έτοσκιόθησαν να πεταχθούν ε-

ξω, άλλοι μισοντυμένοι, άλλοι με τὰ νυκτικά των, άλλοι ξυπόλυτοι, και όλοι σαν τρελλοί. Μερικοί μάλιστα, εις την τρέλλαν των, άρχισαν να πετούν από τὰ παράθυρα τὰ πράγματά των, δια να τὰ σώσουν τάχα από την πυρκαϊάν.

Είνε περιττόν να σάς πώ, ότι τὰ επιπλα, καθώς έπιπταν από ψηλά εις την αυλήν, εγίνοντο κομμάτια και έτοι ή ζημία ήτο ή ίδια. Φαντασθήτε λοιπόν την φούρκαν των γελασμένων, όταν είδαν ότι δεν συνέβαινε



τίποτε, και ότι άδικως και παραλόγως ετρόμαξαν οι άνθρωποι, κ' έβγήκαν έξω γυμνοί, και κατέστρεψαν τὰ πράγματά των. Κρουμένος εκεί εις μίαν άκρον της αυλής, ο σκληρός Γεωργάκης έκρατούσε τὰ

πλευρά του από τὰ γέλια, που του έπροξενούσε ή άπελπισία των ένοικων. — Μωρέ καλά τους την έπαιξα, έλεγε, πολύ καλά, μπράβο μου!... Μίαν άλλην ημέραν, ο κακός χωρατατζής εσταμάτησεν εις την εξώθυραν μιάς άλλης

οικίας, δια να κάμνη την αγαπημένην του φάρσαν και άρχισε πάλιν να ξεφωνίζη προς τὰ μέσα: «Φωτιά! φωτιά! καυδόσατε!...» Αμέσως ένα παράθυρον άνοιξε και ένας παχύς άνθρωπος με φουσκομένη κοιλιά,

δισκέλισε το πεζούλι του παραθύρου και άφείθη να πέση εις το κενόν. Ακριβώς από κάτω, ο Γεωργάκης Φαρσάκος εξακολουθούσε να φωνάζη: «Φωτιά! καυδόσατε!» Γι' αυτό δεν άκουσε πού άνοιξαν τὸ παρα-



θυρο και με μεγάλην του εκπληξιν εδέχθη εις την ράχην όλον τὸ βάρος του χονδρού έκείνου κυρίου, που τον έκαμε να πέση κάτω προσοδύματα. Του έφαινετο, ότι όλο τὸ σπίτι είχε γκρεμισθῆ επάνω του, διαν, μπάμ! σε λίγο, δεύτερος άνθρωπος, χονδρός

σχεδόν σαν τον πρώτον, πίπτει επάνω εις τον Γεωργάκη, ο οποίος εκινδύνευσε να σκάση από τὸ βάρος των δύο έκείνων κοίλαρων. "Επειτα ένας άλλος, κοίλαρος και αυτός, πίπτει επάνω εις τους δύο πρώτους. "Τετέλεσται! έσυλλογίσθη ο δυστυ-

χης Φαρσάκος, αυτή τη φορά δεν γλυτώνω! Και πράγματι, σήμερα δεν είχε τύχη! Εις τὸ σπίτι εκείνο κατοικούσε μία οικογένεια χονδρανθρώπων!... Επ'ετέλους, άμα συνήλθον κάπως από την ουγκίνησίντων, οι τρεις χονδρανθρωποι εσηκώθησαν και τὸ έβαλαν στα

πόδια, άφιθοντες χάμου τον καλόν μας Γεωργάκη, πατινωμένον ως να έπέρασεν από πάνω του οδοστράτη. "Επ'ενεσε τόσο πολύ, ώστε υπάρχει έλπις να μη τὸ λησμονήση και ίσως ή φάρσα αυτή θα είνε ή τελευταία του... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΔΟΞΑ

(Συνέχεια και τέλος: ἴδε σελ. 24.)

Επί μίαν ώραν, εκείνη ή χιώθη των εϋζώνων έμάχητο προς τὸ έχθρικόν πλῆθος" έπειτα, τὸ έχθρικόν πῦρ άραιώ'η και ὁ ἀλαλαγμός ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰσεύτην.

Η διμοιρία των εϋζώνων, έξω από τους βράχους, ώρμησε να διώξη τον έχθρον με τὸ κοντάκι. Αλλά ή ράχη του βουνοϋ είχε πια έρηλωθῆ. Εν τῷ μεταξύ, ένας λόχος του Μηχανικῦ ανέβαινε γρήγορα να λάβη μέρος εις την δόξαν. Αμέσως εσκάφησαν προχώματα και σε δύο ώρες ή κορυφή ήτον έτοιμη να υποδεχθῆ άλλην έπίθεση, άκόμη πιο μεγάλην.

Πραγματικῶς, κατά τὰ χαράγματα, διπλάσια δύναμις έχθρου άπεκρούσθη με διπλάσιον ήρωισμόν. Από τότε αι έφοδοι δεν έπαυσαν: "Επί δύο ήμερονύκτια οι λόχοι διεδέχοντο τὸς σϋλαμούς και αι διλοχίαι τὸς λόχους.

Αλλά ή δόξα ή πρώτη, ή μεγάλη, είχε πια καθήρη άπάνω στην Ανάληψιν. Τὰ χείλια των πρωτομαρτύρων είχαν στεγνώνη από την δίψαν, τα στομάχια έπονύσαν από την πείναν. Αλλά μ' ένα βάλι στο στόμα εϋχνοϋσαν την δίψα τους και μ' ένα ξεροκόμματο εγελούσαν την κοιλία τους. Και εκαιούσαν άπροσπέλαστον εκείνην την σπουδαίαν κορυφήν, της οποίας τὸ όνομα, από τὸ βήμα της Βουλῆς—τὸ ένθουλιεθι:—ετινάχθη σαν ηλεκτρικῶς σπινθηρ στο έθνος, και τὸ άναψι.

Πῶς ύστερ' από δύο τρεις ήμερας έξασφα, έπήγαν στα χαμένα δια εκείνα τὰ τιμιζα κατορθώματα των πρώτων μης θριαμβων; Τῆς θαυνοϋλης που είχαν άρχισῆ, να φυτρώνου) πρώτα πρώτ' από καί άπάνω και να στεφανώνουν τον άγωνά μας, ποιος λιβάς εφαικός της έαψῆ; Αλλ' όμως κανένα λιθαράκι δεν θα φυτομαρτυρήη ε'έκείνην την τιμιάν κορυφήν, που δεν είνε πια δική μας, ο: τα παλληκάρια που άνεδείξε, την έγκρατέλειαν με άτιμίαν. Όταν ή τελευταία τουρκική δόξι επεσε στο τελειν αιο προχώματά μας και

εξετίναξε τὰ πυρνώρια και της πέτρης που εξανασώριαζαν εμπρός τους, ύστερ' από καθε βολήν, οι τελευταίι προμαχοί μας, και ὁ λοχαγός Σωτήλης, ὀρθιος, ακλόνητος, εμπρός στο φλογισμένο σύννεφο, εσώκωσε τὸ πιλιχίον ψηλά και έφώναξε στους στρατιώτας «Ζήτω ή Πατρις», τὸ βουνο έννοιωσε πιδ ζυνατά από τον τιναγμό της εβίδος τὸ τρανταγμα της βοῆς τῶ άπελπισμένου άποχωρητισμού, ή οποία άπήνητησε στη φωνη του λοχαγού:

— Ζήτωωωω! . . .

(Από τὰ «Αξέχαστα» τῶ 1897)

ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΧΙΟΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΣΣΑ

Όμορφος, παχύς, χιονάτος Τῆς γειτόνισσος ὁ γάτος, Δέει της Πίσσας: — Μάτια χάνεις Τόσους κόπους... να λευκάνη. Πάψε πια τὸ γλύψε γλύψε Κι' από τέτοια σκέψι λείψε... — «Μά ὅτι φαίνεται μονάχα Δέε τον κόπο άίλιζει τάχα; ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

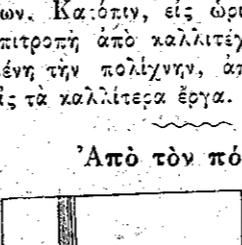
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χιονογλύπτει



Εί, την γερμανικην πολιχην Αντρέα σμπεργ γίνεσαι κατ' έτος, τον χειμώνα, ένας περιεργος καλλιτεχνικός Διαγωνισμός. Οι κάτοικοι—όσοι βέβαια ζεύρου—κατσκευάζουν διάφορα αγάλματα και συμπλέγματα από χιόνι, εις φυσικόν μεγεθος, με τὰ όποια στολιζουν τας αυλάς των. Κα:όπιγ, εις ώριμμένην ήμεραν, επιτροπή από καλλιτέχνας, πεσιερχομένη την πολιχην, άπονέμει βραβεία εις τὰ καλλίτερα έργα.

Από τον πόλεμον



Η σπάθη αυτή, ή οποία άνήκει εις ένα Σέρβον ιππέα, εθαύθη και εστραβωσεν, όπως την βλέπετε εις την εικόνα, από μίαν σφαίραν τουρκικήν, ή οποία την εκτύπησε καθ' ήν

στιγμήν ο ιππέας, εις μίαν έπελασιν, την είχαν ύψωση μέχρι του προσώπου του δια να την καταφερη. Ούτως ή σπάθη εχρησίμευσεν ως ασπίς εις τον ιππέα, ο οποιος εκ της μάχης εκείνης εβγήθη σώος.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Εσάτη υπό του Ένδοξου Γουμπού

ΔΑ	ΘΕ	ΚΑΗΣ	ΣΑΝ	Α
ΜΙ	ΜΙΝ	ΔΡΟΣ	ΡΙ	ΣΤΕΙ
ΡΟΣ	ΜΙΑ	ΣΤΟ	ΝΩΝ	ΚΟ
ΤΙ	Α	ΔΗΣ	ΔΗΣ	ΔΥ

Να συναρμοσθῆθουν αι συλλαβαι αυται, ώστε να αναγνωσθῶν τα ονόματα εξ αρχαίων στρατηγών και ναυάρχων.

β') Γρίφος

Εσάτη υπό της Γλυκείας Αρμονίας

δεϋτε	δεϋτε	1	1
δεϋτε	6	δεϋτε	ραφ
δεϋτε	δεϋτε	1	1
δεϋτε	δεϋτε	1	1

γ') Δια τὸς Γαλλομαθεῖς

Εσάτη υπό του Θαλού

d* - t, l* c** l* **d*r*

Να αναγνωσθῆ τὸ φωνηεντόλιπον τουτο γνωμιτόν.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τῶ 2ου φυλλαδίου

α')

16	4	13	7
10	8	11	5
6	10	7	11
2	12	3	17

Ιδου πῶς θα μεταβληθῆ τὸ τετράγωνον δια να εχωμεν παντωῦ άθροισμα 34. —β') Γεώργιος, Πέτρος, Νικήτας, Φερδινάνδος. —γ') A pere avare, enfant prodigue.



Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ

Βουβό τὸ Μισοφέγγαρο, ἀκόμη σάν δρεπάνι, σάν φλόγα κατακόκκινη, σὰν κύματα σιμώνει στὴ θάλασσα νὰ σούση.

Τρέχει μακρὰ κ' ὀλόγοργα κρυφὰ γιὰ νὰ [πεθάνη] τὸ χρῶμα του, αἷμα καὶ φωτιά, αὐτὸ τὸ θα- καὶ πάει νὰ ξεψυχήση. [νατῶνει]

Ἦταν στὸ μεσουράνημα φλόγα, φωτιά, φο- [δέρα] ρεῖα.

Ἔσβυσαν γύρω ἀστραφτερά τὰ διαμαντῆνια κ' ἔμεινε ἐκεῖνο μόνο. [ἀστέρια]

Μὰ τώρα ποῦ σιμώνει πιά ἡ νέα καὶ πάλι [ἡμέρα], τὰ ἡλιόλουστα, τὰ λαμπερά κ' ἡμέρα με- νὰ διώδουνε τὸν πόνο, [σημέρια]

Φεύγει. Ψηλά τὰ κύματα τὰ γαλανὰ χυ- [μοῦνε] νὰ πνίξουνε τὴ λάμψη του καὶ πρὶν ἀκόμα στὸ αἷμα του πνιγμένο. [σβύση]

Κι' ἐπάνω του θεριεύοντας ἀφρίζουν καὶ [χτυποῦνε] Καὶ γέρνει αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ κ' ἡ φλόγα του νὰ σβῆ. Ξεψυχισμένο, [ἔχει ἀρχίσει]

μιά πέτρα μιῦρη, τώρα πιά μες 'στὰ βουνά [του ἄς τρέξῃ] μπρὸς στὰ γαλάζια κύματα δὲν ὑπόρσεν ν' ἡ φλόγα, ἡ περηφάνεια... [ἀνθέξη]

Κι' ἀπόμακρα ἡ Ἀνατολή φαντακτερά ρο- [δίξει] κ' ἡ μέρα ἡ πολυπόθητη ἀπλώνεται κ' ὀστὰ γαλανὰ οὐράνια!... [ἀρχίζει]

Τέλλος Ἀγρός

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἐξω ὁ ἄνεμος φροῦ κρύος καὶ ἄγριος. Στὴ μεγάλη χειμωνιάτικη σάλα τοῦ Πύργου, κοντὰ στὸ τζάκι ποῦ καίει μιά καλή φωτιά, κάθεται ὁ παππούς καὶ διηγεῖται ἀνδραγαθίες γενναίων Μανιατῶν στὰ παι- διὰ του καὶ τὰ ἐγγόνια του, ποῦ μαζεύ- θηκαν νὰ περάσουν μαζί τὰ Χριστού- γεννα. Ἡ κυρούλα κάθεται ἀπέναντί του καὶ ρωτᾷ ἐπὶ γόνάτα της τὸ πιὸ μικρὸ ἐγγονάκι της.

Κάθε τόσο ἀνοίγει ἡ πόρτα, καὶ ἕνας ἄνδρας μεγάλος, δυνατός, κουκουλω- μένος στὴν κάπα τοῦ παιταίνε. Προσκυνᾷ τὸν παππὸ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ παππούς με- καλωσύνη τοῦ λέει νὰ καθῆται 'ς ἕνα τρα- πέζι. Ἐνῶ σὺν ἄλλο μέρος τῆς μεγά- λης σάλας, ἐνῶ ἡ γιαιγιά τὸν ρωτᾷ γλυκὰ γιὰ τοὺς δικούς του. Σὲ λίγο καμμιὰ δε- καριά ἄνδρες ἔχουν μαζευθῆ, γύρω στὸ τραπέζι. Ἐνας ἀπ' αὐτούς εἰνε γέρος με- κάτασπρά μαλλιὰ καὶ γένεια, ἄλλος νέος, παιδί ἀκόμη. Εἰνε οἱ τοσπάνιδες τοῦ παπ- ποῦ ποῦ ἔρχονται αὐτὴ τὴν ἡμέρα πάντα, γὰ φᾶνε στὸ σπῆτι τοῦ ἀφέντη τους. Ἡ

γιαγιά σηκώνεται τότε, καὶ με τῆς δοῦ- λες τῆς τοῦς περιποιεῖται καὶ τοὺς μιλά. Ἀποῦ φᾶνε καλά, ἔρχονται ὅλοι κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ἀκούνε τῆς παλιῆς ἱστο- ρίας. Ὑστερα λένε γιὰ τὸ καλὸ κανένα ἠρωϊκὸ τραγοῦδι, καὶ ἀργὰ πιά, ἀποχαι- ρεῖται τ' ἀφεντικά τους, εὐχαριστοῦνε, εὐχονται, σκεπάζονται καλὰ πάλι με τῆς καλλες τους, καὶ φεύγουν γιὰ τῆς στά- νες, ἐνῶ ἔξω ὁ ἄνεμος ἔξακολουθεῖ νὰ σφυρίζει κρύος καὶ ἄγριος.

Σανθὴ Μουσιμὲ

ΑΤΤΙΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ἡ ὥρα εἰνε πέντε, βράδυ. Ὁλόχρυσος ὁ ἥλιος μόλις ἔγειρε στὴ βραδινή του κλίση, χρυσώοντας με τῆς λαμπρές του φλογερές ἀκτίνες τὸν ὀλογάλανὸ μας οὐ- ρανό. Ἡ θάλασσα λαμπρῆ, φωτιστεφα- νωμένη, χαϊδεύει τὰ κορμιά τῆς Φα- λήρου καὶ μυστικά τοὺς λέει:

«Τῆς θάλασσας τοῦ Βότση, συνέχεια εἶμαι ἐγώ.»

Τρεχάτο ἀγέρι δροσερὸ χτυπαεὶ στὸν Παρθενῶνα καὶ τοῦ λαλεῖ. «Τὸ πλοῖο τοῦ Καμπέρον τὸ χαϊδεύει κ' ἐγώ.»

Κοντὰ-κοντὰ στὴ δούσι, χλωμὸ τὸ νεῖο Φεγγάρι, δίπλα στὴν Ἀφροδίτη φωτᾷ χαρωπὸ. Κι' αὐτὴ κοντὰ του πάλι τὴ λάμψη της σκροπίζει στὸν αἴθριον οὐ- ρανό.

Καί, σὰν τὰ βλέπης ἔτσι τὰ δύο τους ἐνομένα νὰ ρίχνουν στὴν Ἀκρόπολι τὸ ἦχο τοῦ φῶς τους, λές μέσα σου. «Γιὰ νὰ φωτοῦν στὸ γαλανὸ μας οὐρανὸ πλα- στήκαν ἀπ' τὴ φύσι, κ' ὄχι γιὰ νὰ στο- λίζουνε σημαίες ματωμένες...»

Ἀθανάσιος Διάνος

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος ὁ 2ος ὄφειλε τὸ στέμμά του εἰς τὰς ὑπη- ρεσίας, τὰς ὁποίας τοῦ παρέσχον πολλοὶ ἐκ τῶν ὑπηκόων του, καὶ ἰδίως ὁ Λόρδος Shaftesbury. Τὰς ὑπηρεσίας ταύτας ἐλη- σμόνησε γρήγορα ὁ βασιλεὺς, καὶ μά- λιστα δὲν ἔκαμε τίποτε διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Λόρδον.

Ἡμερᾶν τινὰ, ἐνῶ ὁ Λόρδος εὐρίσκειτο μετὰ τὸν βασιλεῦς, ἀνηγγέλη ἐπιτροπή ἐκ Σκωτίας ὁ βασιλεὺς, κουράσιμος ἐκ τῶν πολλῶν δεξιῶσεων, εἶπε πρὸς τὸν Λόρδον:

— Λάβετε τὴν θέσιν μου, κάμτε τὸν βασιλέα· ἐγὼ θὰ ἀντιπροσωπεύω σᾶς.

Οἱ Σκῶτοι εἰσῆχθησαν καὶ ὁ Λόρδος Shaftesbury εἶπε πρὸς αὐτούς τὰ ἑξῆς: «Κύριοι, μὴ ἐκπλαγῆτε, ἀν δὲν ἔχω κάμη τίποτε ἀκόμη γιὰ σᾶς. Ἴδου ὁ Λόρδος Shaftesbury, ὁ πιστότερός μου θεράπων (καὶ λέγων ταῦτα, ἐδείκνυε τὸν βασιλέα), εἰς τὸν ὁποῖον, καθὼς γνωρί- ζετε ὅλοι, ὄφειλω τὸ στέμμά μου, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω κάμη τὴν παρα- μικρὰν ἐνδείξιν εὐγνωμοσύνης. Εἶνε πολὺ

δίκαιον νὰ ἀρχίσω ἀπὸ αὐτόν. Ὁλίγη, ὑπομονὴ λοιπὸν, κύριοι, ὑπομονή!..»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σταγὼν Δρόσου

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Ἔξω βρέχει σιγὰ-σιγὰ. Κάθημαι εἰς τὸ παράθυρόν μου καὶ βλέπω πρὸς τὸ ἀπέ- ναντι κατὰφυγον ἐκ δρυῶν, καταπράσινον βουνόν. Αἴφνης ἔλκυε τὴν προσοχήν μου, προερχομένη ἐκ τοῦ δρόμου, παιδιὰ παι- δικὴ φωνή.

Παρετήρησα κάτω καὶ εἶδα παιδίον πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, τὸ ὁποῖον, ἀν καὶ ἔβρεχετο, ὅμως ἦτο γελαστόν καὶ χαρού- μενον. Τότε, ἐκ τῆς ἄλλης γωνίας προ- βάλλει ἄλλο παιδίον, πλουσιῶς ἐνδεδυ- μένον, ἀλλ' ὅμως κατηφές. Εἰς τὸ πρό- σωπόν του ἦτο ζωγραφημένη ἡ λύπη. Τὰ δύο παιδιὰ, ἀποῦ ἀλληλοεκτάθθησαν ὀλίγον, ἔλαβον ἀντίθετον διεύθυνον ἕκαστον, τὸ μὲν πτωχὸν ἄδον, τὸ δὲ πλούσιον μετὰ σιωπῆς καὶ βήματος κλο- νουμένου. Τὶ ἀντίθεσις μεταξύ τῶν δύο παιδιῶν!...

Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΜΟΥ

Ὁλους τοὺς καθηγητὰς μου ἀγαπῶ. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἀγαπῶ τὸν καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν. Ἀν καὶ νεώ- τερος τῶν ἄλλων, ἐν τούτοις μοῦ ἐμπνέει μεγαλύτερον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην ἀπὸ αὐτοῦ. Ἐάν τὸν ἴδῃ κανεὶς, εἰνε ἀδύνα- τον νὰ μὴ τὸν συμπαθήσῃ. Ἡ μορφή του εἶνε πάντοτε σοβαρὰ καὶ φανεράναι ἀ- γαστότητα. Σπανίως μειδιᾷ. Μὰς κυττάζει με βλέμμα γλυκὸ καὶ μελαγχολικόν. Πολλοὶ κακοὶ μαθηταὶ τὸν περιπαίξουν κρυ- φίως καὶ ἰδίως διότι, ὄντιν περιπατῇ, στη- ρίζεται εἰς τὴν βυκτριάν του. Ὑποφέ- ρει ἀπὸ ρευματισμοῦς καὶ περιπατεῖ ἀργὰ ἀργὰ καὶ με δυσκολίαν. Φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ κάποιαν μυστικὴν λύπη. Καὶ ὅμως οὐδέποτε τιμωρεῖ, προσπαθεῖ πάντοτε με συμβουλὰς νὰ μᾶς διορθώη.

Γεωργί τῆς Ἀλαμάνας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶν φιλενάδων: — Εἶδε; τὸν Βότση, ποῦ ἦλθε μιά στιγμή στὰς Ἀθήνας; — Ναι, ναι, τὸν εἶδα δύο φορές στὴν ὁδὸν Σταδίου. Μὰ ὕστερα, καὶ μὲν, μοῦ εἶπαν ποῖς δὲν ἦταν αὐτός. — Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Κόκκινης Πιπεριάς

Τὸ γαρσόνι τοῦ Σενοδοχείου πρὸς τὸν φεύγοντα Κουριοεφαλᾶνην, διὰ νὰ τῷ ὑπε- θυμίσῃ τὸ φιλοδώρημα: — Δὲν πιστεύω νὰ με ξεχάσῃ ὁ κύριος... Καὶ ὁ Κουριοεφαλᾶνης: — Ἄ, ἔνοια σου, θὰ σοῦ γράψω! — Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

Τὸ ὀρσιώτερον καὶ χρεῖσιμωτερον ἄσπρον τοῦ νέου ἐτοῦς εἶνε ὁ νέος τόμος τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", τοῦ 1912

Με τὰς 452 σελίδας του. — Με τὰς 650 εἰκόνας του. — Με τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονοαί». — Με τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Με τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Με τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ με χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: ἈΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου τῆν 20 Δεκεμβρίου 1912.

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπη- μένα μου παιδιὰ, με ὑγιαίν καὶ με χαρὰν. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ ἁγίου φωτίζει πάντοτε εἰς τὸν καλὸν ὁρ- μόν, διὰ νὰ προσδεύετε εὐτυχεῖς, πρὸς χαρὰν τῶν γονέων σας καὶ τῆς δευτέρας μητρός σας Διαπλάσεως. Καὶ ἄς σᾶς βοηθῇ ὁ Χριστὸς διὰ νὰ χρησιμοποιεῖτε τὰ νεανικὰ σας χρόνια καὶ νὰ ἀναδειχθῆτε μὲν ἡμέραν καλοὶ πολῖται, ἄξια τέκνα τῆς ἄλλης Μεγάλης Μητρός, τῆς ὀρειᾶς καὶ ἐνδοξοῦ μας Ἑλλάδος.

Ὅσοι θέλετε νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ἄλλος τὸ περυσινὸν ψευδώνυμόν σας, πρέπει γὰ τὸ ἀνα- νεώσετε μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου. Ὅσοι θέλετε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῆς Μετοχής καὶ ν' ἀγοράσετε τὸμος Διαπλάσεως με ἔκπτωση, πρέπει νὰ ἀνανεώσετε τὴν συνδρο- μὴν σας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου. Ὅσοι θέλετε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὸ Δημοφίλημα, πρέπει νὰ μοῦ στείλετε τὸ ψηφοδέλιτόν σας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου. Ὅσοι θέλετε νὰ μὴ χάσετε τὰ Ἐσοδή σας, πρέπει νὰ μοῦ στείλετε σημεῖωσιν αὐτῶν μέχρι τῆς 31 Δε- κμβρίου. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὑπόμνησις.

Αὐτὸ, Διπλάσιᾳ Ἑλλάς, ἠμποροῦσε νὰ τὸ στείλῃ καὶ ὡς Παιδικὸν Πνεῦμα. — Ἀκούστε τί συνέβη εἰς τὸ σπῆτι τῆς φίλης μου. Προ- χθὲς ὁ μικρὸς ἀδελφός της, μελετῶν τὸν ὀρθογραφικὸν του, ἠρώτησε: «Τουράια, τὸ κὶ γράφεται με ἴωτα;» Καὶ ὁ ἄλλος της ἀδελφός, ὁ λιγάκι μεγαλύτερος, ἔσπευσε νὰ- παντήσῃ: «Ὁχι, τώρα γράφεται με... ἦτα!» Δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπληττον αὐτὰ, Γλυκεῖα Ἀρμονία. Μέσα σὲ τὸς χιλιάδες παιδιὰ ποῦ ἔχω, παρουσιάζεται κάπου-κάπου καὶ κανένα κακὸ, ἀδιόρθωτο. Ἀν αὐτὸ εἰμφορῇ νὰ συμβῇ καὶ εἰς μίαν οἰκογένειαν, πόσω μάλ- λον εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς Διαπλά- σεως ποῦ ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνι- σμὸν. Γενικῶς τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως εἶνε καλὰ, τὰ καλλίτερα μεταξύ τῶν Ἑλλη- νοπαίδων. Καὶ ὅσκις ἀναφαίνεται κανένα κα- κόν, εἶνε ἐξαιρέσις... ἐπικυροῦσα τὸν κα- νόν.

Στατιστικὰς τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1912, διὰ τὰς ὁποίας πολλὰ ἐργασίαν καὶ κόπον κατέ- βαλον, μοῦ ἔστειλαν ὡς τώρα ὁ Ἀθανάσιος Διάνος, ὁ Περσεὺς καὶ ἡ Σουλφίς. Τοὺς εὐχα- ριστῶ θερμάτα, διότι πολὺ θὰ μ' εὐκολύ- νουν εἰς τὴν ὀσκόλον ἐργασίαν τῆς ἐξελέγ- ξεως τῶν Σημειώσεων καὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων τῶν Εὐσημῶν. Ὁ Φᾶνὸν μὲς πληροφωρεῖ ὅτι τὸ 1912 ἀνέ- δειξε νικητὰς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Δια- πλάσεως τὰ ἀγόρια. Σύμφωνα τὰ κορίτσια;

Ἐπειτα μοῦ στέλλει νὰ δημοσιεύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα, με στοίχημα ὅτι δὲν θὰ τὸ λύσῃ κανεὶς: «Δύο ἄνθρωποι, ἐπισκεφθέντες τὰς Ἀθήνας, ἐξέδωσαν ἕκαστος εἰς μίαν ἡμέραν 50 δραχμάς. Ποίος ἐθνικότητος ἦσαν;» Εἰς τὸν λύτην ὁ Φᾶνὸν χαρίζει ἕνα τόμον τῆς Βι- βλιοθήκης μου.

Ἀπὸ τὴν ὀρειάν ἐπιστολήν τοῦ Μέλλοντος Ἐρφευρέτου, ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς σημαντικά: «Ἐπίσης αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος πό- στον εἶνε ὀραιαί, πόσον βροῦθαι συμβουλῶν, τὰς ὁποίας προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ ἀπολοῦμαι! Διότι οὕτω νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ κάμουν οἱ ἀληθεῖς φίλοι σου: νὰ μὴ ἀρκοῦνται δηλ. εἰς μόνην τὴν χάριν τέρψεως ἀνάγνωσιν σου, ἀλλὰ προπάντων νὰ προσέχουν εἰς τὰς ἐν α- φρονία ὑπακούσας συμβουλὰς καὶ νὰ προσπα- θοῦν παντὶ τρόπῳ νὰ τὰς ἐκτελέσωσι...»

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 Κρυπτογραφικὸν τοῦ 2ου φύλλου, ἔγινεν ἕνα μικρὸ λάθος. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν, τὸ πρῶτον 7 πρέπει νὰ γίνῃ 1. Κατὰ τὰλλα ἔχει καλῶς.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάνος: ἐνθουσιάζει τὴν ἀλη- σμόνητον ἐκείνην ἑορτὴν τῆς Τριακονταετηρί- δος μου καὶ τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος ποῦ ἐξέ- δωκα τότε, καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν δὲν θὰ ἦτο κα- λόν, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, νὰ ἐορτά- σωμεν ὁμοίως καὶ τὴν Τριακονταεταετηρίδα μου. Διατὶ ὄχι; Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ὀρειὰ ἐκείνη ἑορτή, βελτιω- μένη κ' ἐκηρυχμένη. Ἀφήστε ὅμως νὰ συμ- πληρωθῇ αἰσίως τὸ ἀρξάμενον 35ον καὶ τότε βλεπομεν.

Ναι, Ὑλικὴ Σταγῆ, ἡ καθυστέρησις προήλ- θεν ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Σενοπόλου. Εὐ- τυχῶς πηγαίνει καλλίτερα καὶ ὄλοντες ἠμπο- ρεῖ νὰ ἐργάζεται περισσότερο. Ἐντός ὀλίγου ἐπανερχομεθα εἰς τὴν τάξιν μας. Αὐτὸ τὸ φυλλάδιόν θὰ τὸ λάβετε Κυριακὴν ἢ Δευτέ- ραν, τὸ προσεγὲς ὅμως θὰ τὸ λάβετε Σάββα- τον. Ἐξήτασα καὶ εἶδα, ὅτι ἀπὸ τ' ἀποτελέ- σματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀουήσεων ἐ- μείνες ἔξω κατὰ λάθος. Σὲ παρελπίσε ὁ τυπο- γράφος καὶ δὲν ἐπρόσεξε ὁ διορθωτής. Λοι- πόν, εἶται εἰς τὸν Ἑπαινον τῆς Μεσαίας Τά- ξεως: Ὑλικὴ Σταγῆ, 15+4 [9E].

Ἀκαθία, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνενοήθη εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον, σελ. 12. Ὡστε εἶσαι ἐν τάξει. Πολὺ εὐμορφῆ ἡ ἐπιστολή σου καὶ με ἱκανοποίησε διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν. Εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν μεταγερζονται Ἑλληνικὰ γραμματόσημα με τὴν ἐπισήμανσιν (σφραγίδα) «Ἑλληνικὴ Διοίκισις», προσωρινῶς. Ἄμα κλίσσις ἡ εἰσὴν καὶ μετὴν ἡ Θεσσαλονικὴ ἐλ- ληνική, θὰ μεταγερζονται κ' ἐκεῖ τὰ ἑλλη- νικὰ γραμματόσημα χωρὶς ἐπισήμανσιν.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Ἑλληνικὴ Θεότης! Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου ποῦ θὰ ξαναῖδῃς τὰς ἀγαπητὰς σου Ἀθήνας ὕστερ' ἀπὸ τοια ἡρόνια. Ναι, εἶδες τί θαύματα ἔγινεσαν; Ἀλλὰ με τέτοιους γενναίους πολεμιστὰς καὶ ἀρχη- γοὺς σὰν τὸν πατέρα σου, διὰ τὴν ἐνδοξὸν δράσιν καὶ τὴν τιμίαν πληγὴν τοῦ ὁποίου σὲ

συγγαίρω, — ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένωμεν. — Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Νὰ τί μοῦ γράφει καὶ τὸ Ἀπελευθερωθὲν Σουλιωτάκι: «Σοῦ στέλλω τὴν συνδρομὴν μου, τὴν ὅποιαν ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσῃ ὁ καλὸς μου πατέρας ὡς ἀμοιβὴν τῆς εἰς τὰ μαθήματα προσόδου μου, καὶ ἀποῦ ἐκ τῆς ἐπιμελείας μου ἐξαρτᾷται αὐτὴ ἡ ἀμοιβή, θὰ εἶμαι ἀκόμη ἐπιμελέστερος διὰ νὰ πολλαμῆνω πάντοτε τὴν ἀγαπήτην μου Διάπλασιν». Εὐγε, παιδί μου!

Καὶ ἡ Μπαρουτοκαπισμένη Γαλανόλευκη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά, ἡ μὲν ἀπὸ τὰ Σώ- κια τῆς Σμύρνης, ἡ δὲ ἀπὸ τὴν Σάμον, ἔσπευσαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ κατετάχθησαν ἐθελονταί! Καὶ ἡ μὲν πρώτη εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, ὅπου ἀκόμη ὑπη- ρετεῖ. ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ σῶμα τῶν Γαρι- βαλδινῶν, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ὁποίου ἐπα- νήλθεν εἰς τὴν Σάμον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὸ τηλεφώνον» τοῦ Φᾶνους. — Ὁ γυρισμός τῆς Ἐξορίστου Ἀτθίδος. — «Χαρωγῆ» τοῦ Χιαβάθα. — Ἀ- νέκδοτα, Παιδ. Πνεύματα, Παιγνία καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρίνομενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνή- κουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Σύμβολον τοῦ Χριστι- ανισμοῦ, α. (Κ. Σ.). Ἐνδοξον Γομπόλιον, α. (Ι. Τ.). Ἀπελευθερωθὲν Σουλιωτάκι, α. (Π. Γ.). Διπλάσιᾳ Ἑλλάς, κ. (Γ. Κ.). Γλυκεῖα Ἀρμονία, κ. (Μ. Π.). Μπουμπούλινα, κ. (Μ. Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Διπλῶς Με- νεξές, κ. Χιαβάθα, α. Ρόδου Μοσχολόλημα, α. Κύμα τοῦ Βοσπόρου α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλά- ξουν: ἡ Ἑλληνικὴ Θεότης (0) με Εὐγενές Ἰδανικόν.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μπαρουτοκαπισμένη Γαλανόλευκην (εὐχα- ριστῶ πολὺ ὅλοι σὲ ἀνταπεκρίνομαι). Κοσμο- κλαίειραν Ἑλλάδα (ἔσπετα καὶ μετὰ τὸ βρα- βεῖον) Κᾶνον Ἐπιδοροῦμα (τὰ περιμένομω λοι- πόν) Σφραγιῶσαν Νεότητα (ἔλαδα, εὐχαρι- στῶ) Ἀλέξανδρον Μανροκοροδοῦν (ἔσπετα) Γάτον τῆς Γευθόσιως (ἰδὲν ἐλέφθῃ οὐτε τὸ πρῶτον, οὐτε τὸ δεύτερον) Σουλφίδα (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον βρα- βεῖον ἔσπετα) Ρόδου Μοσχολόλημα, Σὺμ- βολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 20ην Δεκεμβρίου, θὰ πανητήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του εξωτερικού και ιδίως της Τουρκίας, αποκλεισμένοι ένεκα του πολέμου δεν ήμποσαν ν' ανανεώσουν την συνδρομήν των εντός της προθεσμίας, το προνόμιον της έκπτώσεως των τόμων παρατείνεται χάριν αυτών μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου έ.ε. Όλοι οι μέχρι της ημέρας εκείνης έγγραφόμενοι, ή ανανεώσαντες την συνδρομήν των, ήμπορούν ν' αγοράσουν τους τόμους των ετών 1899-1905 (τιμωμένους αντί δρ. 7.) και τους τόμους των ετών 1906-1912 (τιμωμένους αντί δρ. 8.) μόνον αντί δραχμῶν τεσσάρων έκαστον. Οι προτιμώστες χρυσοδέτους τόμους προσδέτουν δρ. 3 διά τα δετικά έκάστου τόμου. Τα διαθέσιμα αντίτυπα είνε πενήντα έξ έκάστου τόμου δηλαδή τόμοι έκτακόσιοι.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ Χάριν των ιδίων συνδρομητῶν, και ή εξαιρετική κληρώσις, ή οποία έπρόκειτο νά γίνει τώρα, αναβάλλεται διά την πρώτην εβδομάδα του Ιανουαρίου. Όσοι ανανεώσαν ή έγγραφον μέχρι της 31 Δεκεμβρίου έ.ε. θά λάβουν μέρος εις αυτήν και θά έχουν την πιθανότητα νά κερδίσουν την Μετοχήν της Έθν. Προπέτης, με πιθανότητα κέρδους δρ. 50,000.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 135ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου (Αι λύσεις δεκται μέχρι της 10ης Φεβρουαρίου)
32. Δεξιόγραφος
Μιά ιερέα άρχαία
Μ' αριθμητικόν ήνώθη,
Και τετράρχης Ιουδαίας
Έν τῷ ἅμα έφανερῶθη.
Έστάλη υπό της Κοσμοκρατείας Έλλάδος
33. Συλλαβογράφος
Φθόγγον, λῦτα, ἄν ένώσης
Μέ κοινήν άντωνυμίαν,
Πάθος τι θά φανερώσης
Πού σέ φέρει εις κακίαν.
Έστάλη υπό της Έθνικής Παλιγγενεσίας
34. Στοιχειόγράφος
'Αν ποσός δέν με πειράξης,
Είμαι κάθε ζῶου μέλος.
'Αν την κεφαλήν μ' αλλάξης,
Θάπολεύσης φλοίσβου μέλος.
Έστάλη υπό της Συντεταμένης Έλληνοπούλας
35. Αναγραμματισμός
'Εάν αναγραμματίσης
Μίαν νῆσον, θάπορήσης.
Γιατί μαύρος θά μιλήσῃ
Και την Άσκησιν θά λύσῃ.
Έστάλη υπό του Μέλλοντος Έφευρέτου
36. Αίνιγμα
Τό πρώτον διοικητικόν
διαίρεισιν σημαίνει.
'Αν γίνῃ παροξύτονον,
τά πάντα κανονίζει.
'Εάν αναγραμματίσῃ,
άνευ συντρόφου μένει,
Κι' ἄν χάσῃ τό κεφάλι του,
Εὐθύς τετραποδίξει.
Έστάλη υπό της Δόξης

- 37. Κυβόλεξον
**** = Μουσικόν όργανον.
**** = 'Υγρόν.
**** = Πόλις τῆς Ευρώπης.
**** = 'Αρχαίος θεός.
Και καθέτος τά ίδια.
Έστάλη υπό Καρ. 'Αρ. Χατζή - Ιωάννου
38. Ρόμβος
Τό πρώτον και τό έσχατον
ή Σύρος τά κατέχει.
Τό δεύτερον εις την πυράν
βοηθητικῶς μετέχει.
Τό τρίτον μιά αυτόνομος
νῆσος 'Ελληνική.
Κι' αντωνυμία ἄλλό μου,
ώς πάντζ, κτητική.
Έστάλη υπό του Συμβόλου του Χριστιανισμοῦ
39. Φύρδην - Μιγδην
ον - βου - σε - θε - τον
[Αί ανακατεμέναι αὐτά συλλαβῆι άποτε-
λοῦν γνωμικόν.]
Έστάλη υπό του Προελαύνοντος Στρατηλάτου
40. Μεσοστιχίς
Τά μεσῆτα γράμματα των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων αποτελοῦν κατά σειράν άρχαίαν
πόλιν της Μακεδονίας:
1, 'Όπλον άμυντικόν. 2, Πόλις της Γαλ-
λίας. 3, Σημίειον της σφαιρας. 4, 'Όπισρικόν.
5, Κράτος της Ευρώπης.
Έστάλη υπό της Θαλασσοκρατείας Έλλάδος
41. Γρίφος
τί + + + + + ον
τί + + + + + ον
τί + + + + + ον
τί + + + + + ον
Έστάλη από την Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν
ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. 'Ασκήσεων των φύλλ. 44, 45 και 46
443. 'Ακρίσιος (άκρίς, 'Ιος.) - 444. Πιάδος-
κάδος.
445. Λ ΕΑΝ 446. Χρόνου φεδον.
ΕΑΝ ('Η άνάγνωσις κατά
ΑΙΜΟΣ στήλας, έκ των κάτω
ΑΜΑΑΧΟΣ πρὸς τὰ ἄνω και έκ
των ἄνω πρὸς τὰ κά-
τω, έναλλάξ.) - 447. Χίος, Χάος, Χάρος,
Σάρος, Σάμος. 1) 'Αμύνησθαι περι πά-
τρης. - 449-450. 1) Αί Κλεωναί (κλιών,
ναί.) 2) 'Η ήμίονος (εἰμί όνος.) - 451. ΕΡ-
ΜΗΣ ('Ελλάς, ΤΡΙπόλις, Σάμος, ΣουΗ-
δία, Παρίσιος.) - 452. 'Ανεμομαζώματα, δια-
βολοσκορπίσματα. - 453. 'Η ὄλη της 'Δια-
πλάσεως' άρίστη (οἶοι λυτ' εις δια-πλα σέ
ὡς-αρ εις τί).
454. Σολωμός (σῶλ, ὦμος.) - 455. Ρόδος
(ροῖ, δός.) - 456. Μυτα - τα. - 457. Κέδρος
Κόδρος.
458. Σ Σ Ν Σ
Ω Ρ Ο Ο
Ν Ρ Α Λ
Ι Η Υ Ω Η Α Η Υ
Μ Σ Μ Μ Κ
Σ Ο Ι Ο
Α Σ Α Σ
459. Θ 460. 'Ησαν τρεῖς, δη-
ΠΑΝ λαδή καππούς, πατήρ
ΕΛΛΑΣ και υἱός. - 461. ΑΡ-
ΜΙΑΗΤΟΣ ΓΕΝΤΙΝΗ ('Ιοκλ-
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ στη, Λαύριον, Τά-
Γος, ΚιζΈρων, οί-
Νος, 'Εκτωρ, Μεξίκον, ΔαΝα, 'ΑΘΗΝ.) -
462. 'Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν. -
463. Μηδένα μισήσης (μηδέν - αμ - εις εις εις.)

464. Καλάμι (κί, λά, μί.) - 465. Χίος -
'Ιος. - 466. Νούς - ούς - πους. - 467. Βούς -
ός - ούς
468. ΔΗΜΝΟΣ 469. 'Ο Γράννης εἶγεν
Α Α 7 δραχμάς και ὁ α-
ΣΠΙΝΟΣ δελφός του 5. - 470 -
Α Ο Ι Ι 474. Διά του Π: ἄρ-
Ρ Σ Ν Σ πα, πέρας, Πάρος, πό-
Ο Ο ρος, πόν. - 475. Φί-
Σ Σ κος (ΦιΦΗ, ΚΩ-
Στα...) - 476. Τό ανά
γείρας περιοδικόν λέγεται Διάπλασις. - 477.
'Ο 'Αλέξανδρος έπανομάσθη Μέγας. ('Ο άλλ
εξ - 'Ανδρος - επ' όνομα σθη - μέγας.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με ἄπλα στοιχεία των 8 στίχων
λεπτά 10, διά δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με
κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όρος 15
λέξεις, δηλαδή και αἱ δλιγώτεραι των 15 πληρο-
νομται ως νά ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος,
εἶτω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή
ἄπλα στοιχεία των 8 στίχων, υπολογίζεται ως 8
λέξεις ἄπλα. - Αἱ μη συνοδεύμεναι υπό του αντι-
τιμου ἄγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Εύγενές 'Ιδανικόν, ελαχίτε τελευταίαν έ-
πιστολήν μου; Νέα μου Διευθύνσις εἶνε!
'Οδός Πατρισίων 26, 'Αθήνα. - 'Ελληνική
Θεότης. (ΙΓ', 26)

Διά τους αγαπόντας την 'Εθνικήν Φιλολο-
γίαν, τά ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
εἶνε από τὰ κρυφτότερα και ωραιότερα πρωτό-
χρονιάτικα Δώρα. 'Εκαστος τόμος δρ. 3.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 2ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 33)
ΑΘΗΝΩΝ: 'Ιωάν. Γαροφαλιδής, Γεώρ. Σπί-
νης, 'Ελένη 'Αχ. Τριανταφυλλίδου, Νικόλ. Φεαγ-
κόπουλος, 'Ελένη Πετράλη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 'Ισμήνη Γ. Βραχνού, 'Ιωάν. Ν.
Καρδαράς, 'Ελένη Δ. Καλιμάση, 'Αναστασία Δ.
Καλιμάκη.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΑΡΓΟΥΣ: 'Αθανάσιος Α. Μαγαλιός.
ΒΟΑΟΥ: Δ. Κονδός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Νικόλαος Δ. Χωραφάς.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Φωτ. Κυρίτης.
ΚΕΡΚΥΡΗΣ: Μάρκος Ναζών, Μαρίνα Γ. Κα-
ρύδη.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεώρ. Σ. Κουτσουλέντης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Εὐθύμιος Γ. Καρατζές.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Πελοπίδης 'Αστερίου.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριών Ναυτοπούλο.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: 'Απελευθερωθεῖσαι 'Ελλάς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Κάμεν (1), Σουλφς (1).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των ευρόντων όρθήν την λύσιν τά όνόματα
ετέθησαν εις την κληρονομία και εκληθήθη ό έν
'Αθήναις ΓΕΩΡΓ. ΣΠΙΝΗΣ, ό όποιος ενεργήσῃ
διά τρεῖς μήνας από της 'Ιανουαρίου 1913.
Πλεονάζον δρ. 0,10 διά τόν προσεχή Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Δια-
πλάσεως του 1912,
κόκκινά με χρυσά γράμματα, δι' ό-
σους θέλουν νά χρυσοδέσουν τά φυλ-
λάδιά των εις τόμον, εἶνε ήδη
ΕΤΟΙΜΑ και πωλοῦνται εις τό
Γραφείον μας. Στέλλονται δέ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τους εμβάζοντας τό
αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έσοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύψηλοτάς
και υπό του Οικουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
'Εσωτερικῶ: 'Εξωτερικῶ:
'Ετήσια . . . δρ. 8,- 'Ετήσια . . . φρ. 10,-
Εξάμηνος . . . 4,50 'Εξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνιος . . . 2,50 Τριμήνιος . . . 3,-
Αἱ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.
Περίοδος Β'. - Τόμος 20ός
'Εν 'Αθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1912

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
'Ετος 35ον. - 'Αριθ. 5

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμῶνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Εδριτσίδου άρ. 38, παρὰ τό Βαρθάκιον

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)
'Ο μικρός 'Αγγλος άπεράσισε τότε
νά όμιλήσῃ. Με μεγάλην αξιοπρέπειαν
και μ' ένα χαριτωμένον μορφαμόν περι-
φρονήσεως, ειπε:
— Μάλιστα... είμαι Τζο-
κεῦ. Τζόκεῦ όμως για νά
καβαλλικεύω ἄλογα, όχι για
νά καβαλλικεύω γαϊδούρια!
Γενικός ύπεδέχθη
αὐτήν την απάντησιν. Κι'
αὐτός ό Λωζεν δέν ήμπορεσε
νά μήν εύθυμήσῃ με την πε-
ριτριλαυσίαν του μικροῦ του
υπέρτερου και, αντί νά θυμώ-
σῃ, τόν εδίκαιολόγησε.
— 'Εχεις δικηο, Μπόμπη,
τῷ ειπε. 'Εννοῶ, ότι ή αξιο-
πρέπειά σου θιγεται κάπως,
ἀλλά λάβε ὑπ' όψει σου, δι
αὐτό εἶνε μιά αρχή. 'Εγκαι-
νιάζομεν σήμερα τὰς ιππο-
δρομίας εις την Γαλλίαν με
μίαν όνοδρομίαν, ἀλλά σε
λίγο θά έχωμεν ιπποδρο-
μίας ἀληθινάς, με ἄλογα,
όπως γίνονται εις την πα-
τριδα σου. 'Ο δουξ μᾶς τό
ύπεσχέθη.
— Βεβαίότατα, υπέλαθεν
ό δουξ 'Αρτουά. Κύριοι, με-
τά ένα μήνα, σᾶς δίδω συ-
νέντευξιν εις την πεδιάδα
των Σαμπλόν.
'Εν τῷ μέσω του ένθευ-
σιασμοῦ, τόν όποιον εἰσήγει-
ρεν ή επίσημος αὐτή αναγ-
γελία, ό Λωζεν έπροσεπά-
θησε νά νικήσῃ και τούς τε-
λευταίους διασταγμούς του
Μπόμπη.
Τῷ εἰσήγησεν, ότι σπουδαία

στοιχήματα εἶχον ήδη τεθῆ και ότι θά
εἵτρεχεν ένώπιον της βασιλείσεως. 'Ητο
βέβαια μιά τιμή, ἱκανή νά τόν αποζη-
μιώσῃ διά την ταπεινώσιν που θά ἠοθα-
νετο, καβαλλικεύων ἄπλου γαϊδουρι.
Κι' επιτέλους ό Μπόμπη επέισθη.
Μ' ένα πήδημα εύρεθη εις την οάχην
του γαϊδουρέλλου, που του εἰδείξεν ό
κύριός του, ήρπασε τά ήγία, έρριψε βίεμ-
μα περιφρόνητικόν πρὸς τά ἄλλα παιδιά

που εἶχαν ήδη καβαλλικεύσῃ κι' έ-
πήγε νά στάθῃ μαζί των παρὰ τόν
στόλον, ό όποιος εἰσημείωνε την ἀφιτη-
ρίαν. 'Εκεί, κάθε αὐλικός εἰδωσεν εις
τόν τζόκεῦ του τὰς τελευταίας οδηγίας
θά έκαμναν δύο φορές τόν γύρον του
λειβαδιοῦ και θά εἰσταματοῦσαν εις τόν
στόλον που ἦτο ἀπέναντι της βασιλείσεως.
— 'Ωλλ ράιτ! ειπεν ό Μπόμπης
σοβαρός. 'Ενόησα τί θέλετε.
— Μάλιστα, μάλιστα!
ειπαν και ἄλλα παιδιά έν-
θουσιασμένα.
'Ο νικητής
'Οπως γνωρίζουν όλοι,
φεῦ! — ό γαϊδαρος εἶνε ζῶον
πεισματάρικον και βραδυκί-
νητον. Διά τούτο, με δίκους
τούς αγῶνας των παιδιῶν,
ώπλισμένον με τεραστίας
βέργας, τὰ ὑπεζύγια των,
ἀναίσθητα πρὸς την τιμῆν
που τούς έκαμναν νά τὰ με-
ταμορφώσουν εις ιπποδρο-
μικά, δέν έννοοῦσαν νά προ-
χωρῶν παρὰ με τό όνό-
τερον βῆμα των. Τό ένα
εἰλωττοῦσε, τό ἄλλο όπι-
σθεζούρει, τό τρίτον εστρι-
φογύριζε και τό θέαμα ἦτο
τόσῳ κωμικόν, ὥστε ή βασι-
λισσα και οι αὐλικοί έγε-
λοῦσαν με την καρδίαν των.
'Όσοι όμως εἶχαν βάλῃ
στοιχήματα, δέν έπαυαν νά
ένθαρρύνουν με φωνάς και
χειρονομίας τούς τζόκεῦ των.
— 'Εμπρός, γαλάζιε! έ-
φώναζεν ό πρίγκηψ Νασσώ.
— Γκόου όν! Μπόμπη!
εὐρλιαζεν ό δουξ Λωζεν.
'Ο Μπόμπης, ήρεμός, ἀ-
τάραχος, ὡς νά μήν ήκουε
τίποτε, άφινεν ήσυχον τό
γαϊδουράκι του, τό όποιον
εἰτροπόδιζε τελευταίον, ένῶ
οἱ ἄλλοι αὐτοσχέδιοι τζόκεῦ,



— 'Εφθασε με μεγάλον καλπασμόν εις τό τέρας». (Σελ. 38 στ. α')